

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: N. V., nar. ,
státní příslušností Gruzie,
bytem v ČR:

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2021, č. j. OAM-864/ZA-ZA11-D07-2021,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Současně bylo napadeným rozhodnutím určeno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Nařízení“), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Spolková republika Německo.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

2. Žalobce namítá, že byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném vzhledem k požadavkům § 2 správního řádu. Dále namítá porušení § 50 odst. 3 správního řádu z důvodu, že žalovaný nepostupoval tak, aby zjistil všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, ani okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, § 68 odst. 3 správního řádu pro vadu výroků, není patrné, jakými úvahami se správní orgán řídil, odůvodnění je nedostatečné. Žalobce namítá, že odešel z Gruzie, protože se účastnil bojů v průběhu gruzínského konfliktu. Byl součástí speciální jednotky a nyní má přátele mezi znesvářenými stranami. V Gruzii žalobci hrozí smrt. Žalobce se nemůže vrátit do Německa, neboť tam jeho žádost zamítli a chtějí jej poslat do Gruzie. Žalobce chce zůstat v ČR, kde má známé, a čeština je pro něj jednodušší než němčina.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Je přesvědčen, že postupoval v souladu s Nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Podle čl. 3 odst. 2 Nařízení platí, že pokud nemůže být na základě daných kritérií Nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo zjištěno, že žalobce na území Evropské unie, resp. schengenského prostoru, opakovaně žádal o udělení mezinárodní ochrany, kdy konkrétně dne 22. 9. 2020 podal žádost ve Spolkové republice Německo na území Spolkové republiky Německo, dne 20. 5. 2021 ve Švýcarské konfederaci a dne 23. 7. 2021 v Rakouské republice. Dle časové posloupnosti podaných žádostí žalobce proto byla shledána jako příslušná k posouzení aktuální žádosti Spolková republika Německo. Proto dne 12. 10. 2021 žalovaný požádal Spolkovou republiku Německo o přijetí žadatele zpět na své území a posouzení žádosti podané v České republice. Dne 22. 10. 2021 obdržel žalovaný informaci, že Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti. Žalovaný poukázal na čl. 18 Nařízení a uvedl, že žalobce nesplňuje žádné z kritérií vyjmenovaných v kapitole III Nařízení, a proto bylo v jeho případě nutné aplikovat „zbytkové“ kritérium obsažené v čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení.
4. Žalovaný má za to, že dostatečně posoudil i další podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 Nařízení a dospěl k závěru, že v případě Spolkové republiky Německo neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Dle přesvědčení žalovaného žalobci nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu ve Spolkové republice Německo nehrozí. Spolková republika Německo je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Spolková republika Německo je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Z tohoto pohledu není opodstatněný důvod k obavám z vycestování žalobce do Spolkové republiky Německo. Na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky v řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jakožto nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal ohledně Spolkové republiky Německo žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do této země, jak to například v minulosti zcela jednoznačně učinil v případě Řecka. Sám žalobce ve své žalobě nepřichází s žádnými tvrzeními o systémových nedostatcích německého azylového systému. Tyto ani netvrdil v průběhu správního řízení. Jediný v žalobě tvrzený důvod, proč se žalobce nemůže vrátit do Německa, se vztahuje toliko k tomu, že v této zemi byl v řízení o mezinárodní ochraně již neúspěšný. Žalobce v průběhu správního řízení výslovně vypověděl, že v průběhu pobytu ve Spolkové republice Německo se nesetkal s žádným problémem.

5. K tvrzení žalobce, proč by měla Česká republika posoudit jeho podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, a sice že žalobce zde „má známé a čeština je pro něho jednodušší než němčina“, žalovaný poukázal na to, že žalobce uvedl, že na území České republiky a ani Evropské unie nemá žádné rodinné vazby ani jiné hlubší sociální vazby. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že jde – li o Spolkovou republiku Německo, domněnka o dodržování základních lidských práv touto členskou zemí Evropské unie vyvrácena nikdy nebyla a nevyvracejí ji ani námitky uplatněné žalobcem v jeho žalobě. Žalovaný dodal, že udělování mezinárodní ochrany je harmonizovanou oblastí, pro všechny členské státy existuje společný evropský azylový systém sestávající z několika nařízení a směrnic, jehož součástí je i Nařízení.
6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. K žádosti žalobce sdělil, že jeho pas se nachází v Německu, kde žádal o azyl. Je patriotem, ale politicky aktivní není. Je svobodný a bezdětný. V březnu 2020 přicestoval do Polska, kde pracoval různě na stavbě. V září 2020 odcestoval do Německa. V Polsku už nebyla práce. V Německu byl do května 2021. Přišlo mu odtamtud negativní rozhodnutí. Proti tomu se odvolal, ale než mu bylo doručeno rozhodnutí o odvolání, vycestoval do Švýcarska. Tam byl tři měsíce, a poté odjel do Francie, Itálie a Rakouska, kam přijel v srpnu. Zadrželi jej a deportovali zpět do Německa, kde požádal podruhé o azyl. V říjnu mu opět přišla zamítavá odpověď, načež z Německa vycestoval. Do ČR přijel v říjnu 2021. O mezinárodní ochranu žádal v Německu, Švýcarsku a Rakousku. Dále žalobce sdělil, že v Gruzii má problémy. Byl ve speciální jednotce. Zabili mu bratrance. Má nepřátele mezi Rusy i Osetinci, bojoval proti oběma za vlast.
8. Při pohovoru uvedl, že Češi jsou podle něj srdečný národ, dá se zde sehnat práce. Chtěl zde jet již z Rakouska. Kamarád mu poradil, že Švýcarsko je bohatá země, kde lze nalézt práci. V Německu je obtížné něco dělat. Švýcarsko procestoval, vystudoval historii, tak jej zajímaly různé památky apod. Ze Švýcarska a Rakouska jej chtěli vrátit do Německa, poté je do Itálie se podívat na památky. Deportaci nikde nemá. Měl možnost v Německu žalobou prodloužit pobyt, ale potřeboval pracovat, tak odcestoval. S policií nikdy problémy nikde neměl. V Německu neměl žádný problém. Ví, že se musí vrátit do země, kde poprvé požádal o azyl. V Evropě nemá žádné příbuzné. Do Německa jet nechce, odmítli jej tam. Nevrátili mu pas, dali mu negativ. K dotazu, do kolika států ještě plánuje vycestovat, aby se vyhnul Německu, uvedl, že jej zajímají památky, ty ještě neviděl ve Francii či Velké Británii. Jednou se chce vrátit do Gruzie.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
11. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je *žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
12. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
13. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
14. Podle čl. 3 odst. 2 Nařízení *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.*
15. Podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení *členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člácích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.*
16. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení vypočtených ustanovení správního řádu soud uvádí, že v postupu žalovaného neshledal deficit a neshledal nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný si pro rozhodnutí opatřil adekvátní podklady, zjistil skutkový stav věci dostatečně, přičemž přihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, zohlednil okolnosti případu, zjistil všechny potřebné skutečnosti a své závěry uspokojivým způsobem odůvodnil.
17. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Obstaral si dostatečné podklady a zohlednil tvrzení, která žalobce v průběhu správního řízení uváděl. *„Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Žalovaný se zabýval všemi

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti. Odůvodnění rozhodnutí je přezkoumatelné a taktéž zcela dostačující.

18. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovedl závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „*Jje třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návěti) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž úvodovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.*“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení.
19. Argumentace žalobce stojí převážně na tom, že se nechce vrátit do Gruzie, jelikož se obává, že mu tam hrozí smrt. Nesouhlasí v této souvislosti s předáním do Německa, neboť tam již byla jeho azylová žádost zamítnuta.
20. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí shrnul, že lustrací bylo zjištěno, že žalobce o mezinárodní ochranu žádal na území EU již opakovaně, kdy konkrétně nejprve o ni žádal v Německu, poté následovaly žádosti ve Švýcarsku a Rakousku, nyní požádal v ČR. Žalovaný proto zcela adekvátně vzhledem k této pobytové historii žalobce neposuzoval žádost meritorně, nýbrž se nejprve zabýval tím, který stát je ve věci příslušný, přičemž shledal, že tímto státem je Německo, neboť tam žalobce o azyl požádal poprvé. Žalovaný proto zaslal německé straně žádost o potvrzení příslušnosti. Následně dne 22. 10. 2021 obdržel akceptaci, dle které bylo potvrzeno přijetí žalobce do Německa. Soud pochybení žalovaného v určení státu příslušného k posouzení žádosti nenalezl.
21. Povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení. Dle judikatury je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy, bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015 č. j. 1 Azs 248/2014-27). V této souvislosti je rovněž relevantní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 – 28.
22. Z pobytové historie žalobce vyplynulo, že se již od března 2020 svévolně pohybuje v rámci celé řady evropských států, kdy v Německu již o azyl žádal dvakrát. Na rozhodnutí o nevyhovění žádosti pak žalobce opakovaně reagoval vycestováním z Německa.
23. Skutečnost, že žalobce v Německu žádal o azyl, již v podstatě sama o sobě vylučuje případné žalobcovy obavy z možných nedostatků tamního azylového systému. Rovněž žalobcova argumentace ani náznakem nezmiňuje, že by se domníval, že v německém systému takové nedostatky existují, tím méně, aby je namítal, kdy toto neuváděl ani ve správním řízení. Žalovaný se však přesto v souladu s judikaturou, dle které je třeba systémové nedostatky zkoumat vždy, v odůvodnění rozhodnutí podrobně vyjádřil k Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

existenci systémových nedostatků v německém azylovém systému, kdy takové významné nedostatky nezjistil. Vzhledem k uvedenému soud pouze pro úplnost konstatuje, že žalovaný se s posouzením existence nedostatků vypořádal zcela dostačujícím způsobem.

24. Uvádí-li žalobce, že chce zůstat v ČR, kde má známé, a čeština je pro něj jednodušší než němčina, pak tato námitka žalobce je zcela nedůvodná, neboť skutečnost, kde má či nemá žalobce známé, či jeho subjektivní vnímání složitosti jazyka není jakkoli relevantní z hlediska posouzení státu příslušného k posouzení žádosti (a nebylo by relevantní ani v případě jejího meritorního posuzování). Jestliže navíc žalobce žádal v Německu opakovaně o azyl, pak jeho tvrzení o tom, že preferuje češtinu před němčinou, je značně nedůvěryhodné. Lze dodat, že žalobce žádal o azyl rovněž v Rakousku a Švýcarsku, tedy rovněž německy mluvících zemích. Žalobce se zjevně snaží zajistit si cestou žádostí o azyl pobyt na území EU za účelem výkonu práce či cestování, avšak k tomuto účelu institut mezinárodní ochrany v žádném případě neslouží. Pakliže má žalobce v úmyslu pobývat v budoucnu na území ČR, pak je třeba, aby do budoucna postupoval podle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR, a nikoli cestou žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“
25. Postup žalovaného byl v souladu se zákonem i Nařízením, stav věci byl zjištěn dostatečně, rozhodnutí mělo oporu ve shromážděných podkladech a bylo odůvodněno způsobem odpovídajícím požadavkům správního řádu.
26. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. 2. 2022

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.